

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Избијен из седла...

(27)

– То је моја брига. Боксоваћемо у Бриселу. Уосталом, ако Мишел изгуби тај меч отпада сусрет са Џое Ноксом. Или, ако хоћете, направимо само уговор за два меча, за Ваграм и са Тенизом. Ако мој пулен победи ову двојицу потписаћемо нов уговор за борбу са Џое Ноксом.

– Не, ако правимо уговор уредићемо све одједанпут. Колико тражиш?

Заузео је борбен став, спреман да скочи сваког тренутка. Нагнуо се сасвим напред преко стола, подбочивши се рукама о мермерну плочу, избацујући густе облаке дима између стиснутих зуба.

Гастон је, међутим, остао равнодушан као да се ради о најбезначајнијим стварима. Лагано је набрајао цифре:

– За Ваграм петнаест хиљада, за Шарла Тениза тридесет, за Џое Нокса...

– Доста! – раздрао се Дипре и унео се Гастону у лице. – Шта мислиш да сам ја полудео. Зар су хиљадарке крушке...?

Гастон је, међутим, продужио хладнокрвно:

– ... педесет хиљада франака.

Дипре се гушио од беса.

– Ти си заиста луд! – бректао је, зелен од једа, тресући се као у грозници.

Гастон је мирно извадио кутију с цигаретама, изабрао једну од најмекших и запалио је.

– То су моји услови. Ни франак мање. Ниједан сантим!

Дипре се срзао на сто, покушао је да се усправи, али је клонуо немоћно.

Чаше су се преврнуле, сто се повио под његовом тежином. Гастон је скочио уплашен, ухватио га за мишицу и помогао му да седне на столицу.

– Чашу воде, – молио је Дипре.

Био је веома узбуђен. Да га није добро познавао би се сажалио на њега. Али он је знао добро старога вука. Сто хиљада франака за њега нису играли никакву улогу. Прежалио би он ту суму, али није могао да остане равнодушан да неко њему, најмоћнијем човеку у француском боксу, њему пред којим су дрхтали сви менаџери и који је управљао свим боксерским салама, да њему неко поставља такве услове. Само једанпут Дипре се тако наљутио. Када је дознао да је Хокинс одвео Ал Брауна у Њујорк. Његово тело није могло да издржи тако јако узбуђење. Одлежао је две недеље и једва се извукао. Сада је опет нешто слично доживео.

– Зашто се узрујавате, – умиривао га је Гастон, – када знате да вам то шкоди. И то због тричавих сто хиљада франака, који за вас ништа не значе. На овим мечевима зарадићете бар још талико. Мој момак вреди колико тражим за њега.

Дипре га је гледао, закрвављених очију и само је хуктао. Дрхтавом руком повукао је машну, која га је стезала. Прошао је читав минут док је могао да проговори.

– Ја сам господар Палате спорта и ја ћу да одређујем услове. Ја, а не ти!

Гастон је узвратио леденим гласом:

– Ово је посао, као и сваки други. Пошто не можемо да се споразумемо, у реду. Зашто да се због тога свађамо? Тачно је да, сте, ви господар Палате спорта. Али Мишел Крише припада мени. Или ће бити плаћен онако како заслужује, по својим, способностима, или неће боксовати. Треће решење не постоји.

– Дипре се мало прибрао. Извадио је марамицу и обрисао крупне грашке зноја на челу. Муцао је:

– Знате ли колико ће добити Тенизе за овај меч? – Пет хиљада франака. А он је првак Француске. А шта је твој Крише кад тражиш тридесет хиљада? – Какав је он шампион?

– Он је бољи од Тениза и ви то знате исто тако добро као и ја. Колико добија Тенизе не тиче ме се. Он је ваш боксер. Ви сте га фанансирали и подигли, прокрчили му пут до врха. То је ваша ствар. Ваша и Тенизова ствар. Али Мишел Крише се пробио без вас. Он је слободан и тражи онолико колико његово име данас вреди. Када би сви боксери поступили као он, не би друштво толико патило од пропалих боксера.

– Тра, тра, тра! – Још се усуђујеш да ми држим моралне придике. Твој момак добиће десет хиљада и ни паре више. И то је много што му дајем.

– Жалим, али морам да одбијем ту примамљиву понуду, – иронично је одговорио Гастон.

– Дакле нећеш!

– Не, – отсечно је одговорио Гастон.

– То значи да се одричеш париског ринга?

Гастон је немоћно раширио руке.

– Шта могу када се налази у таквој ситуацији. Али ја нисам крив. Ви ускраћујете шансу једном сјајном боксеру, да потпуно освоји париску публику. Тиме штетите највише вас. Ви ћете највише изгубити. Мишел Крише и ја набабирчићемо суму о којој је реч у иностранству. Да вам докажем да нећемо ништа изгубити ево вам овај уговор па га прочитајте. За један меч у Милану добијамо дванаест хиљада лира. Брисел ће платити двадесет хиљада белгиских франака. Можемо гостовати у Холандији, Швајцарској, Италији и Шпанији. А ту је и Хокинс. Он нас може одвести и преко Океана. Он ће се, уосталом, највише и користити вашом тврдоглавошћу. Зарадиће лепе паре.

Дипре је грицкао доњу усну и пажљиво слушао. Почео је да увиђа да Гастон има право. Заиста, онај ко ће највише да изгуби биће он. А она пропалица Хокинс користећи се највише. Крв му удари у лице од беса. Сем тога, париска публика неће му опростити, што јој је отргнуо новог љубимца. Што га је пустио да лута по Европи. Он је пажљиво прегледао све извештаје са последњих мечева у Ваграму. Најбоље приходе имао је када је боксовао Крише, иако је било лето. Ускоро ће бити најпопуларнији боксер у Паризу. Све је то он увиђао и било му је јасно, да треба овога пута да попусти, ако ни због чега другог, а оно да би подвалио оном скоту Хокинсу, да му отргне једног таквог боксерског аса као што је Мишел Крише.

Па ипак још увек се колебао. Никако није могао да се помири са захтевима препреденог Гастона. Зар он да плати петнаест хиљада за једну борбу у Ваграму, када су у тој сали прваци Европе боксовали за десет хиљада франака.

То би било одступање од једног чврсто спроведеног принципа који је доносио њему, Дипреу, лавовски део зараде.

– Знаш ли да ће Крише добити више од Џое Нокса, – покушао је још једанпут да убеди Гастона. – Замисли: Првак света добиће четрдесет хиљада, а његов противник педесет! Па тако нешто се не памти у историји боксерског света. Не, не, то је немогуће!

Али Гастон га је исправио:

– Није баш тако. Према уговору Џое Нокс прима за сваки меч на коме брани своју титулу осамдесет хиљада франака. Ја знам добро. Друга је ствар што сте ви успели да му наметнете срамни уговор по коме му узимате 50% од зараде, што на то немате права.

Дипре је покушао поново да устане, али се немоћно скљокао на столицу. Само је хуктао од беса. Ипак је промрмљао:

– Још једну реч и гађаћу те чашом! – шкрипао је зубима од беса.

Гастон је наставио, не збуњујући се:

– Понављам: то су ваше приватне ствари, ваше и Џое Нокса. Када је он пристао да боксује под тим условима, у реду. Свако је свој господар. Али ја не дам да искоришћавате Мишела Кришеа као друге. Он ће добити оно што заслужује или неће боксовати.

Дипре је поново почео да рачуна у себи. У њему се очевидно водала жестока борба. Увидео је да с Гастоном не може да изиђе на крај. Тај га је познавао скроз. Чудио се само како је успео да дозна његове тајне, које је тако брижљиво крио. Мора да је ово црно псето брбљало!

Трговац је ипак победио. Он је жртвовао пословним интересима личну сујету. Али је хтео да покуша још једном:

– Нудим ти пет, десет и тридесет хиљада франака. Пристајеш ли?

– Не вреди да разговарамо више о томе. Рекао сам своје услове и ни франак мање. То је моја последња реч, иначе идем Хокинсу.

При спомену имена његовог најљућег непријатеља, Дипре је опет плануо:

– То је уцена! – треснуо је шаком о сто.

– Схватите то како хоћете, али ја сматрам да сам био коректан према вама, иако то нисте заслужили. Ако се сада не споразумемо, кроз пола сата састаћу се са Хокинсом. Ви ћете се више кајати него ја.

Дипре је био побеђен. Извадио је уговор из џепа и налив перо. Гастонове очи севнуле су од задовољства, али се пламен у њима исто тако брзо угасио као што је плануо. Прочитао је пажљиво уговор од дочетка до краја, а затим га је потписао. Један примерак задржао је за себе, а други је пружио Дипреу.

– Направили сте добар посао! – рекао је Дипреу.

– Још ми се подсмеваш.

– Боже сачувај. Само констатујем чињенице.

Дипре се замислио. Лукаве очи засветлеле су му од задовољства. Дођавола, на то је требало раније да се сети! Игра још није била изгубљена. Има још времена да се освети овом безобразном менаџеру.

Погледао је Гастона изазивачки и рекао наглашавајући сваку реч:

– Али не заборави да ће се уговор исплатити тек онда ако твој момак победи Тениза. А њега још нико није тукао.

Било је много претње у његовом гласу.

Гастон је подигао главу и оштро погледао свога противника, приморавајући га да скрене поглед у страну.

– То ће бити моја брига. Кришеа може да туче само Џое Нокс када се налази у пуној форми. Не заборавите то ниједног тренутка.

– Видећемо, видећемо. Спортска срећа је варљива!

Дипре је устао и пружио руку Гастону. Добацио му је још један подругљив поглед, а затим се упутио излазу, носећи с муком своје дебело тело.

Гастон је гледао за њим и замишљено вртео главом:

– Нешто гадно припрема у својој одвратној главурди! – шапутао је кроз зубе. Не свиђа ми се овај његов подругљив поглед и глас пун претње. Мораћу да будем опрезан.

А затим је позвао келнера да уреди рачун. Журио се да нађе Жана и обавести га о успешно завршеном послу. А затим ће отпутовати на село да обрадује Мишела...

ГЛАВА ПЕТНАЕСТА

Први пољубац

Лаганим кораком враћали су се у село после дуге шетње. Газили су по сувом лишћу, које је покривало бели, прашњави друм. Милош би с времена на време десном ногом немарно ударио по неком камичку као шутирајући замишљену лопту, играјући се тако да би заварао своје мисли. Био је нервозан и тужан. Као да је овај тмуран, јесењи дан утицао на његово расположење. Тамни облаци покривали, су небески свод, скупљали се у тамну, велику мрљу, да би се затим распршили у хиљаде тамно сивих облачића, разбацаних свуда по небу. Ветар је тужно цвиллио кроз оголене гране, скидао последње листиће бакарне боје, вртео их у круг и носио по својој немирној ћуди.

Шума је изгубила своју драж. Њено зелено, бујно рухо, однео је ветар немилосрдно, не остављајући ништа за собом, доносећи пустош својим хладним дахом.

Јесен је била ту, стигла је брже него што су је очекивали, појавила се незапажено, прикрадајући се, доносећи по који облачак на ведром небу, скидајући по који лист, савијајући танке струкове цвећа, односећи мирис њихових круница, стварајући пријатну свежину у спарним вечерима. Све чешће су се ласте спуштале из великих висина, летеле раширених крила недалеко од земље и тражиле храну изнад самих жбунова, више прашњавог друма, скоро над самом површином зелених ливада. Затим су се скупљале у јата, и уздизале се високо и одлазиле ка топлим крајевима, тамо где је небо увек ведро, а сунчеви зраци светли и жарки.

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Izbijen iz sedla...

(27)

– To je moja briga. Boksovaćemo u Briselu. Uostalom, ako Mišel izgubi taj meč otpada susret sa Džoe Noksom. Ili, ako hoćete, napravićemo samo ugovor za dva meča, za Vagram i sa Tenizom. Ako moj pulen pobedi ovu dvojicu potpisaćemo nov ugovor za borbu sa Džoe Noksom.

– Ne, ako pravimo ugovor uredićemo sve odjedanput. Koliko tražiš?

Zauzeo je borben stav, spreman da skoči svakog trenutka. Nagnuo se sasvim napred preko stola, podbočivši se rukama o mermernu ploču, izbacujući guste oblake dima između stisnutih zuba.

Gaston je, međutim, ostao ravnodušan kao da se radi o najbeznačajnijim stvarima. Lagano je nabrajao cifre:

– Za Vagram petnaest hiljada, za Šarla Teniza trideset, za Džoe Noksa...

– Dosta! – razdrao se Dipre i uneo se Gastonu u lice. – Šta misliš da sam ja poludeo. Zar su hiljadarke kruške...?

Gaston je, međutim, produžio hladnokrvno:

– ... pedeset hiljada franaka.

Dipre se gušio od besa.

– Ti si zaista lud! – brektao je, zelen od jeda, tresući se kao u groznici.

Gaston je mirno izvadio kutiju s cigaretama, izabrao jednu od najmekših i zapalio je.

– To su moji uslovi. Ni franak manje. Nijedan santim!

Dipre se srozao na sto, pokušao je da se uspravi, ali je klonuo nemoćno.

Čaše su se prevrnule, sto se povio pod njegovom težinom. Gaston je skočio uplašen, uhvatio ga za mišicu i pomogao mu da sedne na stolicu.

– Čašu vode, – molio je Dipre.

Bio je veoma uzbuđen. Da ga nije dobro poznavao bi se sažalio na njega. Ali on je znao dobro staroga vuka. Sto hiljada franaka za njega nisu igrali nikakvu ulogu. Prežalio bi on ty sumu, ali nije mogao da ostane ravnodušan da neko njemu, najmoćnijem čoveku u francuskom boksu, njemu pred kojim su drhtali svi menadžeri i koji je upravljao svim boksterskim salama, da njemu neko postavlja takve uslove. Samo jedanput Dipre se tako naljutio. Kada je doznao da je Hokins odveo Al Brauna u Njujork. Njegovo telo nije moglo da izdrži tako jako uzbuđenje. Odležao je dve nedelje i jedva se izvukao. Sada je opet nešto slično doživeo.

– Zašto se uzrujavate, – umirivao ga je Gaston, – kada znate da vam to škodi. I to zbog tričavih sto hiljada franaka, koji za vas ništa ne znače. Na ovim mečevima zaradićete bar još taliko. Moj momak vredi koliko tražim za njega. Dipre ga je gledao, zakrvavljenih očiju i samo je huktao. Drhtavom rukom povukao je mašnu, koja ga je stezala. Prošao je čitav minut dok je mogao da progovori.

– Ja sam gospodar Palate sporta i ja ćy da određujem uslove. Ja, a ne ti!

Gaston je uzvratio ledenim glasom:

– Ovo je posao, kao i svaki drugi. Pošto ne možemo da se sporazumemo, u redu. Zašto da se zbog toga svađamo? Tačno je da, ste, vi gospodar Palate sporta. Ali Mišel Kriše pripada meni. Ili će biti plaćen onako kako zaslužuje, po svojim, sposobnostima, ili neće boksovati. Treće rešenje ne postoji.

– Dipre se malo pribrao. Izvadio je maramicu i obrisao krupne graške znoja na čelu. Mucao je:

– Znete li koliko će dobiti Tenize za ovaj meč? – Pet hiljada franaka. A on je prvak Francuske. A šta je tvoj Kriše kad tražiš trideset hiljada? – Kakav je on šampion?

– On je bolji od Teniza i vi to znate isto tako dobro kao i ja. Koliko dobija Tenize ne tiče me se. On je vaš bokser. Vi ste ga fanansirali i podigli, prokrčili my put do vrha. To je vaša stvar. Vaša i Tenizova stvar. Ali Mišel Kriše se probio bez vas. On je slobodan i traži onoliko koliko njegovo ime danas vredi. Kada bi svi bokseri postupili kao on, ne bi društvo toliko patilo od propalih boksera.

– Tra, tra, tpa! – Još se usuđuješ da mi držim moralne pridike. Tvoj momak dobiće deset hiljada i ni pare više. I to je mnogo što mu dajem.

– Žalim, ali moram da odbijem tu primamljivu ponudu, – ironično je odgovorio Gaston.

– Dakle nećeš!

– Ne, – otsečno je odgovorio Gaston.

– To znači da se odričeš pariskog ringa?

Gaston je nemoćno raširio ruke.

– Šta mogu kada se nalazi u takvoj situaciji. Ali ja nisam kriv. Vi uskraćujete šansu jednom sjajnom bokseru, da potpuno osvoji parisku publiku. Time štetite najviše vas. Vi ćete najviše izgubiti. Mišel Kriše i ja napabirčićemo sumu o kojoj je reč u inostranstvu. Da vam dokažem da nećemo ništa izgubiti evo vam ovaj ugovor pa ga pročitajte. Za jedan meč u Milanu dobijamo dvanaest hiljada lira. Brisel će platiti dvadeset hiljada belgiskih franaka. Možemo gostovati u Holandiji, Švajcarskoj, Italiji i Španiji. A tu je i Hokins. On nas može odvesti i preko Okeana. On će se, uostalom, najviše i koristiti vašom tvrdoglavošću. Zaradiće lepe pare.

Dipre je grickao donju usnu i pažljivo slušao. Počeo je da uviđa da Gaston ima pravo. Zaista, onaj ko će najviše da izgubi biće on. A ona propalica Hokins koristeći se najviše. Krv mu udari u lice od besa. Sem toga, pariska publika neće mu oprostiti, što joj je otrgnuo novoga ljubimca. Što ra je pustio da luta po Evropi. On je pažljivo pregledao sve izveštaje sa poslednjih mečeva u Vagramu. Najbolje prihode imao je kada je boksovao Kriše, iako je bilo leto. Uskoro će biti najpopularniji bokser u Parizu. Sve je to on uviđao i bilo mu je jasno, da treba ovoga puta da popusti, ako ni zbog čega drugog, a ono da bi podvalio onom skotu Hokinsu, da my otrgne jednog takvog bokferskog asa kao što je Mišel Kriše.

Pa ipak još uvek se kolebao. Nikako nije mogao da se pomiri sa zahtevima prepredenog Gastona. Zar on da plati petnaest hiljada za jednu borbu u Vagramu, kada su u toj sali prvaci Evrope boksovali za deset hiljada franaka. To bi bilo odstupanje od jednog čvrsto sprovedenog principa koji je donosio njemu, Dipreu, lavovski deo zarade.

– Znaš li da će Kriše dobiti više od Džoe Noksa, – pokušao je još jedanput da ubedi Gastona. – Zamisli: Prvak sveta dobiće četrdeset hiljada, a njegov protivnik pedeset! Pa tako nešto se ne pamti u istoriji bokferskog sveta. Ne, ne, to je nemoguće!

Ali Gaston ga je ispravio:

– Nije baš tako. Prema ugovoru Džoe Noks prima za svaki meč na kome brani svoju titulu osamdeset hiljada franaka. Ja znam dobro. Druga je stvar što ste vi uspeli da mu nametnete sramni ugovor po kome mu uzimate 50% od zarade, što na to nemate prava.

Dipre je pokušao ponovo da ustane, ali se nemoćno skljkao na stolicu. Samo je huktao od besa. Ipak je promrmljao:

– Još jednu reč i gađaću te čašom! – škripao je zubima od besa.

Gaston je nastavio, ne zbunjujući se:

– Ponavljam: to su vaše privatne stvari, vaše i Džoe Noksa. Kada je on pristao da boksuje pod tim uslovima, u redu. Svako je svoj gospodar. Ali ja ne dam da iskorišćavate Mišela Krišea kao druge. On će dobiti ono što zaslužuje ili neće boksovati.

Dipre je ponovo počeo da računa u sebi. U njemu se očevidno vodala žestoka borba. Uvideo je da s Gastonom ne može da iziđe na kraj. Taj ga je poznao skroz. Čudio se samo kako je uspeo da dozna njegove tajne, koje je tako brižljivo krio. Mora da je ovo crno pseto brbljalo!

Trgovac je ipak pobedio. On je žrtvovao poslovnim interesima ličnu cudjety. Ali je hteo da pokuša još jednom:

– Nudim ti pet, deset i trideset hiljada franaka. Pristaješ li?

– Ne vredi da razgovaramo više o tome. Rekao sam svoje uslove i ni franak manje. To je moja poslednja reč, inače idem Hokinsu.

Pri spomenu imena njegovog najljućeg neprijatelja, Dipre je opet planuo:

– To je ucena! – tresnuo je šakom o sto.

– Shvatite to kako hoćete, ali ja smatram da sam bio korektan prema vama, iako to niste zaslužili. Ako se sada ne sporazumemo, kroz pola sata sastaću se sa Hokinsom. Vi ćete se više kajati nego ja.

Dipre je bio pobeđen. Izvadio je ugovor iz džepa i naliv pero. Gastonove oči sevnule su od zadovoljetva, ali se plamen u njima isto tako brzo ugasio kao što je planuo. Pročitao je pažljivo utovor od dočetka do kraja, a zatim ga je potpisao. Jedan primerak zadržao je za sebe, a drugi je pružio Dipreu.

– Napravili ste dobar posao! – rekao je Dipreu.

– Još mi se podsmevaš.

– Bože sačuvaj. Samo konstatujem činjenice.

Dipre se zamislio. Lukave oči zasvetlele su mu od zadovoljstva. Dođavola, na to je trebalo ranije da se seti! Igra još nije bila izgubljena. Ima još vremena da se osveti ovom bezobraznom menadžeru. Pogledao je Gastona izazivački i rekao naglašavajući svaku reč:

– Ali ne zaboravi da će se ugovor islatiti tek onda ako tvoj momak pobedi Teniza. A njega još niko nije tukao.

Bilo je mnogo pretnje u njegovom glasu.

Gaston je podigao glavu i oštro pogledao svoga protivnika, primoravajući ga da skrene logled u stranu.

– To će biti moja briga. Krišea može da tuče samo Džoe Noks kada se nalazi u punoj formi. Ne zaboravite to nijednog trenutka.

– Videćemo, videćemo. Sportska cpeća je varljiva!

Dipre je ustao i pružio ruku Gastonu. Dobacio mu je još jedan podrugljiv pogled, a zatim se uputio izlazu, noseći s mukom svoje debelo telo.

Gaston je gpedao za njim i zamišljeno vrteo glavom:

– Nešto gadno priprema u svojoj odvratnoj glavurdi! – šaputao je kroz zybe. Ne sviđa mi se ovaj njegov podrugljiv pogled i glas pun pretnje. Moraću da budem oprezan.

A zatim je pozvao kelnera da uredi račun. Žurio se da nađe Žana i obavesti ga o uspešno završenom poslu. A zatim će otputovati na selo da obraduje Mišela...

GLAVA PETNAESTA

Prvi poljubac

Laganim korakom vraćali su se u selo posle duge šetnje. Gazili su po suvom lišću, koje je pokrivalo beli, prašnjavi drum. Miloš bi s vpemena na vreme desnom nogom nemarno udario po nekom kamičku kao šutirajući zamišljenu loptu, igrajući se tako da bi zavarao svoje misli. Bio je nervozan i tužan. Kao da je ovaj tmuran, jesenji dan uticao na njegovo raspoloženje. Tamni oblaci pokrivali, su nebeski svod, skupljali se u tamnu, veliku mrlju, da bi se zatim raspršili u hiljade tamno sivih oblačića, razbacanih svuda po nebu. Vetar je tužno cvilio kroz ogolele grane, skidao poslednje listiće bakarne boje, vrteo ih u krug i nosio po svojoj nemirnoj čudi.

Šuma je izgubila svoju draž. Njeno zeleno, bujno ruho, odneo je vetar nemilosrdno, ne ostavljajući ništa za sobom, donoseći pustoš svojim hladnim dahom.

Jesen je bila tu, stigla je brže nego što su je očekivali, pojavila ce nezapaženo, prikradajući se, donoseći po koji oblačak na vedrom nebu, skidajući po koji list, savijajući tanke strukove cveća, odnoseći miris njihovih krunica, stvarajući prijatnu svežinu u sparnim večerima. Sve češće su se laste spuštale iz velikih visina, letele raširenih krila nedaleko od zemlje i tražile hranu iznad samih žbunova, više prašnjavog drumu, skoro nad samom površinom zelenih livada. Zatim su se skupljale u jata, i uzdizale se visoko i odlazile ka toplim krajevima, tamo gde je nebo uvek vedro, a sunčevi zraci svetli i žarki.

(Nastaviće se)